

ερημιά

ερημιά, η, ουσ. [<αρχ. έρημία], η ερημιά·

- *ερημιά Θεού*, πλήρης απουσία ανθρώπων σε έναν απομονωμένο τόπο: «μέχρι εκεί που έφτανε το βλέμμα σου, υπήρχε ερημιά Θεού»·

- *στην ερημιά του Αδάμ*, βλ. φρ. *ερημιά Θεού*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας